

засмѣя се, но веднага се мърне предъ очитѣ ми отслабналиятъ образъ на Асена и усмивката бѣга отъ лицето ми.

Учительтъ притвори дневника, пристѣпи къмъ насъ и подхвана урока. Въ това време нѣкой почука на вратата. Учительтъ надникна. Предъ вратата ние зърнахме Асеновия баща. Надигнахме се. Какво ли има! Дали нѣщо лошо се е случило? Заслушахме. Учительтъ повиши гласа си:

— Така, бай Георги, закарай момчето още сега въ болницата.

— Знамъ, учителю, — отвърна съ болка Асеновиятъ баща, — но, нали ни знаешъ, сиромаси сме, нѣмаме пари...

Спогледахме се. Тежка грижа покри лицата ни. Изведнажъ ми клѣцна въ ума нѣщо и викнахъ цѣлиятъ пламналъ:

— Да му помогнемъ ние, господинъ учителю!

Учительтъ се обърна и попита:

— Какъ?

— Отъ вечеринката, гдето я дадохме.

— Но нали решихме тия пари да бждатъ за трапезарията? Какво ще закусвате?

— Ние не искаме да закусваме, но да му помогнемъ!

— Добре. Съгласни ли сж всички?

— Съгласни, съгласни! — извикахме всички и стоята прозвѣнтѣ.

На душата ми олекна. Какъ се минаха четиритѣ часа, никакъ не помня, защото бѣхъ цѣлиятъ унесенъ въ мисълта часъ по-скоро да помогнемъ на Асена. И когато звънецътъ удари за обѣдъ, азъ грабнахъ шапката си, нарамихъ торбичката съ книгитѣ и хукнахъ къмъ Асенови.

Креватътъ бѣше отрупанъ съ черги, изподъ които свѣтѣше приbledнѣлото лице на моя другаръ. Майка му подаваше една паница вино на баба Мина циганката. Азъ скокнахъ право при Асена. Той ми се усмихна. Чернитѣ му очи се раздвижиха. Подаде отслабналата си ржка и рече тихичко: „Здравѣй!“

Тъкмо щѣхъ да му разкажа какво сме решили, току се дотѣтри баба Мина. Бръкна въ пазвата си и извади едно бѣло перо съ червенъ конецъ.

— Какво, бабо Мино, да ми побаяшъ ли искашъ? — каза Асенъ съ тихъ, но бодъръ и шеговитъ тонъ.

— Чакай, баба, да ти побая, та да ти мине! — рече